

[Hans Hedtoft.]

som helst statspolitisk Konsekvens, ikke dømme om, hvorvidt den Mentalitetsændring og nationale Ændring, der tilsyneladende har fundet Sted i Sydslesvig, er af varig Karakter, og vi bekræfter tillige ved den Vedtagelse, vi om lidt skrider til, at Danmark ikke har nogen statspolitiske Krav at stille. Se, alt dette er præcis Udtryk for det principielle Standpunkt, vi tidligere har taget, og det er derfor med god Samvittighed og med vort Ansigt i Behold, baade over for Fortiden og Fremtiden, hvad vor Standpunkttagen i det sydslesvigske Spørgsmaal angaar, at vi kan stemme for den Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, jeg har været Ordfører for. Jeg tror ikke, det er alle, der har det paa samme Maade. Dette er mit Svar til det ærede Medlem Hr. Nørlund med Hensyn til Sammenhængen mellem vor tidligere Standpunkttagen og den nuværende.

Jeg skal sluttelig anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for den af mig stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Edvard Sørensen: Det ærede Medlem, Hr. Hans Hedtoft gjorde i sin Tale opmærksom paa, at jeg i mit Indlæg sikkert havde glemt noget. Saa vidt jeg husker, nævnte jeg netop det, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft var inde paa, men jeg vil gerne have Lov til at knytte en Bemærkning dertil. Jeg ønsker ikke, at vi skal ind i en stor Debat — det er der ingen, der har særlig Interesse i — om det, som vi er enedes om. Men naar det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft taler her i Aften og tidligere har talt om dette Spørgsmaal, udtrykker han det saaledes, som han har udtrykt det her i Aften, at Danmark intet Ønske har om at stille Forslag om en Ændring i de statsretlige Forhold. Jeg vil gerne i den Anledning have Lov til at citere, hvad der staar i den Note, som vi er blevet enige om, og som er sendt til England, og beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat:

„Efter det tyske Sammenbrud i 1945 har der i Sydslesvig været en voksende Gæring og national Uro. Ønsket om at komme bort fra tysk Styre og Ønsket om at opnaa Tilknytning til Danmark har, som det ogsaa fremgaar af de i September og Oktober 1946 af-

holdte Valg, i den seneste Tid fundet betydelig Udbredelse og Tilslutning. Stillingen er imidlertid endnu ikke afklaret, og om det Sindelagsskifte, der har fundet Sted hos mange Sydslesvigere, er af varig Karakter, kan kun Tiden vise. Under disse Omstændigheder agter den danske Regering ikke at stille Forslag om nogen Ændring i Sydslesvigs statslige Tilhørsforhold. Det maa bero paa den sydslesvigske Befolkning selv, hvorvidt den ønsker at rejse Spørgsmaal om Adgang til at udøve sin naturlige Selvbestemmelsesret“.

Jeg synes, det er rigtigt, at man tager det i sin Sammenhæng og tager Citatet, saaledes som det staar i Noten: „under disse Omstændigheder“, altsaa i den Situation, der nu foreligger, ønsker man ikke at stille Forslag om en Ændring i det sydslesvigske statslige Tilhørsforhold.

Ole Bjørn Kraft: Det ærede Medlem Hr. Størmose sagde, at der ikke havde fundet nogen aaben Debat Sted her i Tinget om Memorandummet til London, og det er naturligvis rigtigt, det er heller ikke blevet paastaaet, men det ærede Medlem har ikke Ret, naar han siger, at dette Memorandum ikke er vedtaget, ikke kan være et Udtryk for Rigsdagens Opfattelse. Dette Memorandum har været forelagt Det udenrigspolitiske Nævn og er der blevet tiltraadt af Repræsentanter for et meget stort Antal af dette Tings Medlemmer, efter at Sagen havde været til Diskussion i de paa-gældende Partier, saaledes at det er ganske klart, at den danske Rigsdags store Flertal staar bag ved denne Henvendelse.

Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, at vi i en afgørende Situation, som han udtrykte det, kunde indtage den Holdning, som vi indtog. Hertil vil jeg blot sige, at der opstaar ikke nogen afgørende Situation derved, at Dansk Samling stiller et Dagsordensforslag her i Rigsdagen. Den afgørende Situation indtræder i det Øjeblik, det bliver klart, at der ikke er nogen Vej frem for den Politik, som Rigsdagen har ført, at de Ønskemaal, de Krav, som den danske Regering ønsker at rejse, stadig ikke kan opfyldes, og det dermed ogsaa bliver klart, at hvis vi vil opnaa noget for Sydslesvig, maa vi føre en anden Politik end den, der hidtil har været ført. Jeg har udtrykkeligt — og det skulde det ærede Medlem meget snarere have hæftet sig ved — understreget, hvilken Vægt vi fra Det konservative Folkepartis Side lægger paa, at man følger hele Udviklingen med den aller-